

ВЪСПОМИНАНИЯТА НА ЕДНО МАГАРЕ.

(Продължение отъ кн. V.)

Разказание.

Минжхж нѣколко недѣли. Прѣзъ това врѣме никое отъ дѣцата не дойде да ме обиколи, да ме помилва. Всички ме гледахж съ црѣзрение и ме ругаехж. Азъ бѣхъ за оплакване. Хубавото ми седло и новата ми юзда турѣхж на моя събратъ и съ него излизахж на разходка. Отъ день на день ставахъ по тѣжовень.

Единъ день бѣхъ на двора и съмъ се замислилъ за моето минжло, за моя досегашенъ животъ и най-послѣ за моята слава, придобита на панаира. Мене ми станж много мѣчно, като си помислѣхъ, че нѣма кой да ми оцѣни заслугитѣ, че всѣкога менѣ набѣдявахж и азъ бѣхъ най-голѣмия виновникъ. Каква несправедливостъ!

Когато бѣхъ тѣй замисленъ, азъ чухъ до мене разговоръ:

— Азъ вѣрвамъ, Милко, че имашъ право, гдѣто мразишъ *Мирча*; азъ сжщо не искамъ вече да го виджъ, особно отъ какъ направи така съ *Стайка*.

— Само това ли е *Еленке*, ами на панаира? Я помисли какво голѣмо зло направи на онзи бѣденъ човѣчецъ съ неговото учено магаре!

— Да, да! Помниж много добръ! Той бѣше вече лудъ полудѣлъ. Наистина, той показа тогава чудесии, но бѣше безъ милость и безъ сърдце.

— И този бѣденъ човѣкъ, както казватъ билъ прѣнуденъ да напусне градътъ, защото никой вече не идвалъ да гледа ученото му магаре.

Разговора трая още дълго врѣме между Милко и *Еленка* и тѣ говорѣхж всичко лошо, което съмъ правилъ. Какви хора! Прѣди единъ мѣсець никой лошо не казваше за мене. Всѣкой ме хвалѣше, всѣкой искаше да ме види. А сега . . . сега не можтъ да намѣржтъ думи какъ по-лошо да ме ругажтъ. Разбира се, азъ не